

Arrest

nr. 169 187 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 september 2015 tot intrekking van het recht op verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. CLUYSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij huwde op 12 oktober 2005 te Turkije met de in België gevestigde K.S. Op basis van dit huwelijk verkreeg de verzoekende partij een verblijfsrecht.

De verzoekende partij vervoegde haar echtgenote en verkreeg op 24 april 2007 een identiteitskaart voor vreemdelingen, omgezet in een F-kaart op 8 januari 2008.

Op 22 februari 2013 wordt dit huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen vernietigd omdat het huwelijk niet gericht was op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, in toepassing van artikel 146bis B.W. zodat het huwelijk in strijd met de openbare orde werd bevonden.

Blijkens het administratief dossier werd de nietigverklaring overgeschreven in de registers van burgerlijke stand op 16 mei 2013. Het recht op vestiging van de verzoekende partij wordt op 18 september 2015 ingetrokken ten gevolge van *fraus omnia corrumpit*.

Op 18 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot intrekking van verblijf van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden:

*“K., Ö., geboren te Kalecik op 01.01.1976, nationaliteit: Turkije
adres : (...)*

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn echtgenote K., S. met wie hij huwde op 12.10.05. Hij vroeg een visum type D aan op basis van art 10 van de wet van 15.12.1980 (gezinshereniging met zijn verblijfsgerechtigde echtgenote) op 24.11.05. Dit werd hem geweigerd op 12.06.06. Zijn echtgenote kreeg de Belgische nationaliteit op 16.11.06. Hij kwam naar België met een visum type C en diende een aanvraag vestiging in op 24.11.06 in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij werd in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor vreemdelingen op 24.04.07. Dit verblijfsdocument werd op 08.01.08 omgezet naar een F kaart en op 20.12.12, na de echtscheiding van het koppel, naar een C kaart.

Op 22.02.2013 werd het huwelijk tussen Dhr. K. en Mevr K. vernietigd als zijnde en schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref AR 12/4184/A). Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 16.05.13.

De betrokkene heeft de Belgische procédures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid met de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis.

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

De tweede bestreden beslissing luidt:

“De heer(1):

naam: K.,

voornaam: Ö.

geboortedatum: 01.01.1976

geboorteplaats: Kalecik

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 24 februari 2016

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling verblijf langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken bij beslissing van 18.09.15.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 22.02.2013 (ref AR 12/4184/A) werd betrokkene huwelijk met Mevr. K., S. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

“schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat “de gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest het verkrijgen van verblijfsrecht ” elementen die de DVZ in haar motivatie aanhaalden

De DVZ kon geen einde maken aan het verblijfsrecht, waar

verzoeker nooit zelf enige valse of misleidende informatie heeft verstrekt of vervalste documenten heeft gebruikt, noch fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt die **van doorslaggevend belang** was voor de erkenning van zijn verblijfsrecht. In casu is hij gehuwd, heeft hij samengewoond, en zijn partijen na jaren uit elkaar gegaan, en uit de echt gescheiden. Zijn ex-echtgenote heeft dan - gebruik makend van een valse identiteit - verzoeker bewogen tót uitspraken mbt zijn ex om op deze basis klacht neer te leggen uit hoofde van een schijnhuwelijk.

De gestelde “nietigverklaring” van het huwelijk van zijn verzoeker quasi ACHT JAAR na het aangaan van dit huwelijk verzoeker toch wel heeft eigenaardig voorkomt, nadat een echtscheidingsvonnis was tussengekomen, ! ! ! !

Dat daarenboven vooraleer een einde te stellen aan het verblijfsrecht DVZ steeds **rekening** moet houden **met alle elementen van het dossier**: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat deze van het grootste belang zijn, immers: verzoeker verblijft sinds 10 jaar in België, waar hij zich geïntegreerd heeft, hij woont in gezinsverband, hij is sociaal en cultureel geïntegreerd in België, spreekt de Nederlandse taal, werkt alhier, en er zijn geen banden met het land van herkomst Hij levert een bijdrage aan de maatschappij

Dat uit de beslissing zelf blijkt dat geen onderzoek naar al (of zelfs maar naar één dezer elementen is gevoerd.

Dat de Raad zal vaststellen dat zowel vader als zoon in het bezit waren van een C-kaart omdat gunstig gevolg werd gegeven aan hun aanvraag om machtiging tót vestiging zoals bepaald in artikel 14 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers ontving een beslissing tót intrekking van dit recht op vestiging (in wezen: een machtiging tót vestiging). waarbij op basis van de vastgestelde verblijfsfraude in hoofde van verzoeker wordt besloten dat verzoekers ‘verblijfsrecht (ondertussen vestiging) [dient] te worden ingetrokken.

Het is onduidelijk waarom aan verzoeker niet eveneens een beslissing tót intrekking van de vestiging werd betekend, net zoals zijn vader

De vraag rijst of de gemachtigde in casu een beslissing tót intrekking van vestiging kon nemen, nu verzoekers eerdere verblijfsrecht werd omgezet in een machtiging tót vestiging, zoals blijkt uit de hierboven vermelde feiten. Deze vraag klemmt des te meer nu uit een lezing van de vreemdelingenwet blijkt, overeenkomstig artikel 18, § 2 van de vreemdelingenwet: “§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het rechtheffter te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tót verblijf te bekomen, om de machtiging tót vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven.”

In andere woorden, de vestiging kan enkel worden ingetrokken indien de houder van de machtiging tót vestiging zelf fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tót verblijf te bekomen.

De Raad zal erop wijzen dat artikel 11, § 2 van de vreemdelingen duidelijk stelt dat in geval van fraude de gemachtigde **kan** beslissen dat de vreemdeling niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven.

Dit betekent dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of hij al dan niet het verblijfsrecht intrekt van een familielid die een persoon vervoegt die fraude gepleegd heeft die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van verblijfsrecht aan dit familielid.

De 'kan' bepaling houdt in dat de gemachtigde, niettegenstaande het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, niet verplicht is om krachtens artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht in te trekken. Een andere lezing gaat voorbij aan het gegeven dat in artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk door de wetgever is bepaald dat in gevallen van fraude het verblijfsrecht "moet" worden ingetrokken.

Hoewel krachtens artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde niet uitdrukkelijk gehouden is om in het geval van fraude rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de daaruit voortvloeiende sociale, culturele of economische integratie en de banden met het land van herkomst (zie evenwel artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, waarvan artikel 11, § 2 de omzetting vormt — deze bepaling uit de richtlijn voorziet in het geval van fraude niet in een uitzondering op het socio-economisch onderzoek), blijkt uit de bewoordingen van artikel 11, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet duidelijk dat de gemachtigde in deze wel degelijk beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid die gepaard gaat met een verplichting om de beslissing te motiveren. Een discretionaire beslissing (kan¹) dient immers bij uitstek uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden, opdat het afdoende gemotiveerd is. Deze ruime appreciatiemarge impliceert dan ook een meer nauwgezette motiveringsplicht.

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker, dit is zijn vijfjarig verblijf in België, zijn integratie en tewerkstelling, of zich daar op enige wijze over heeft geïnformeerd. Niettemin blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat de gemachtigde behoorde te weten dat verzoeker sinds 2005 in België verblijft.

In haar beslissing betoogt de verwerende partij dat het beginsel *fraus omnia corrumpit* alles vernietigt. Verzoeker wijst erop dat het beginsel '*fraus omnia corrumpit*' enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, '*Fraus omnia corrumpit*: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme', RW 2013,377; A. LENAERTS, '*Fraus omnia corrumpit* in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?', die Keure, Brugge, 2013,324 e.v.). In casu, in zoverre kan worden aangenomen dat artikel 11, § 2,4° van de vreemdelingenwet een vertaling is van het beginsel '*fraus omnia corrumpit*', heeft dit beginsel enkel betrekking op het verblijfsrecht dat werd verworven door verzoeker naar aanleiding van het schijnhuwelijk dat werd aangegaan door verzoekers,

De toepassing van het beginsel '*fraus omnia corrumpit*' doet echter geen afbreuk aan een feitelijke situatie. Het beginsel *fraus omnia corrumpit* kan het tienjarig verblijf, de inburgering en de scholing van verzoeker, die wezenlijke bestanddelen vormen van het privéleven van verzoeker, immers niet uitschakelen of doen vervallen. Verzoeker kan dan ook niet op redelijke wijze worden gevolgd waar zij in haar nota betoogt dat de integratie, die voortvloeit uit de fraude gepleegd door verzoekers vader, wordt geacht nooit te hebben bestaan.

Hoewel de gemachtigde op de hoogte was van het gegeven dat verzoeker in 2005 in België is aangekomen en hier reeds tien jaar verblijft, zal uw Raad vaststellen dat dit niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing

Er blijkt maw dat de gemachtigde op enige wijze rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker, dit is zijn tienjarig verblijf van verzoeker, zijn integratie en tewerkstelling, of zich daar op enige wijze over heeft geïnformeerd. Minstens blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom hiermee geen rekening werd gehouden of waarom de gemachtigde zich niet informeerde.

Dit gebrek aan zorgvuldigheid klemt des te meer in het licht van het feit dat in casu de fraude, m.n. het gegeven dat artikel 11, § 2 duidelijk een "kan" bepaling is die de gemachtigde niet verplicht om het verblijfsrecht in te trekken, anderzijds. Door in deze specifieke situatie onzorgvuldig te handelen, met name het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker die reeds tien jaren in België verblijft met als enig motief de fraude die werd gepleegd door verzoeker en dit zonder rekening te houden met de concrete situatie van verzoeker, heeft de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van deze beslissing, kennelijk onredelijk gehandeld.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht dient te worden vastgesteld.

Dat het middel bijgevolg ernstig is"

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De verzoekende partij meent ten onrechte dat de bestreden beslissing niet lastens haar kon genomen worden omdat zij zelf nooit enige valse of misleidende informatie heeft gebruikt en het vonnis dat het huwelijk nietig verklaart te wijten zou zijn aan onjuiste verklaringen van haar ex-echtgenote. Dze stelling kan niet gevolgd worden. Het huwelijk is nietig verklaard door middel van het onder punt 1 beschreven vonnis, dat definitief is en kracht van gewijsde kent. In het vonnis staat op duidelijke wijze vermeld dat het werd afgesloten, niet om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Dergelijke houding schendt de openbare orde en maakt in hoofde van de verzoekende partij het plegen van *fraus omnia corrumpit* uit. De verzoekende partij kan niet op ernstige wijze suggereren dat zij geen fraude heeft gepleegd. De moedwilligheid en het opzet blijkt uit het gegeven dat het huwelijk is aangegaan net om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen onderzoek te hebben verricht naar alle elementen van het dossier, zoals diens lang verblijf in België, haar leeftijd en gezondheidstoestand, de sociale en culturele integratie, haar gezinsleven, haar economische situatie, haar kennis van de Nederlandse taal, de geleverde bijdrage aan de maatschappij en het gebrek aan banden met het herkomstland laat de verzoekende partij na aan te geven op basis van welke bepaling de verwerende partij er toe gehouden zou zijn met deze elementen rekening te houden gelet op de door haar gepleegde fraude. Bovendien zijn deze elementen het gevolg van haar bewuste keuze, het plegen van een schijnhuwelijk waardoor het verblijfsrecht op frauduleuze wijze is verkregen.

Voorts kan de grief die stelt dat: *“Dat de Raad zal vaststellen dat zowel vader als zoon in het bezit waren van een C-kaart omdat gunstig gevolg werd gegeven aan hun aanvraag om machtiging töt vestiging zoals bepaald in artikel 14 van de vreemdelingenwet.*

Verzoekers ontving een beslissing tot intrekking van dit recht op vestiging (in wezen: een machtiging töt vestiging). waarbij op basis van de vastgestelde verblijfsfraude in hoofde van verzoeker wordt besloten dat verzoekers ‘verblijfsrecht (ondertussen vestiging) [dient] te worden ingetrokken.

Het is onduidelijk waarom aan verzoeker niet eveneens een beslissing tot intrekking van de vestiging werd betekend, net zoals zijn vader

De vraag rijst of de gemachtigde in casu een beslissing töt intrekking van vestiging kon nemen, nu verzoekers eerdere verblijfsrecht werd omgezet in een machtiging töt vestiging, zoals blijkt uit de hierboven vermelde feiten.”, niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Hierbij verliest de verzoekende partij uit het oog dat de oudere wetgeving de term “vestiging” gebruikte waar de meer recentere wetgeving de term verblijf van meer dan drie maanden gebruikt.

De verwijzing naar het bepaalde in artikel 18, §2 en artikel 11 van de vreemdelingenwet is niet dienstig nu de bestreden beslissing genomen zijn in toepassing van *fraus omnia corrumpit*.

Voorts wordt er nog op gewezen dat zelfs in toepassing van artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet blijkt a contrario dat ten gevolge van het ten 4° van deze bepaling, de verwerende partij er niet toe gehouden is het onderzoek te verrichten dat wel moet gebeuren in de gevallen bepaald onder artikel 11, §2, 1°, 2° of 3° van de vreemdelingenwet. Dit blijkt omdat artikel 11, § 2 dienaangaande enkel voorziet: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*

De verwerende partij wijst er terecht op dat deze bepalingen (artikelen 11 en 18 van de vreemdelingenwet) niet dienstig kunnen aangevoerd worden omdat bovendien de ex-echtgenote van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit had verkregen.

Het betoog dat stelt: *“In haar beslissing betoogt de verwerende partij dat het beginsel *fraus omnia corrumpit* alles vernietigt, Verzoeker wijst erop dat het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, “*Fraus omnia corrumpit*: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme”, RW 2013,377; A. LENAERTS, *Fraus omnia corrumpit* in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?, die Keure, Brugge, 2013,324 e.v.). In casu, in zoverre kan worden aangenomen dat artikel 11, § 2,4° van de vreemdelingenwet een vertaling is van het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’, heeft dit beginsel enkel betrekking op het verblijfsrecht dat werd verworven door verzoeker naar aanleiding van het schijnhuwelijk dat werd aangegaan door verzoekers, De toepassing van het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ doet echter geen afbreuk aan een feitelijke situatie. Het beginsel *fraus omnia corrumpit* kan het tienjarig verblijf, de inburgering en de scholing van verzoeker, die wezenlijke bestanddelen vormen van het privéleven van verzoeker, immers niet*

uitschakelen of doen vervallen. Verzoeker kan dan ook niet op redelijke wijze worden gevolgd waar zij in haar nota betoogt dat de integratie, die voortvloeit uit de fraude gepleegd door verzoekers vader, wordt geacht nooit te hebben bestaan.

Hoewel de gemachtigde op de hoogte was van het gegeven dat verzoeker in 2005 in België is aangekomen en hier reeds tien jaar verblijft, zal uw Raad vaststellen dat dit niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing", is niet dienstig nu de verzoekende partij nalaat te melden op grond van welke bepaling de door hem aangehaalde bepalingen betrokken dienen te worden in de bestreden beslissingen. Het is niet omdat de verwerende partij inderdaad in casu over een discretionaire bevoegdheid beschikt zij er toe gehouden is in de bestreden beslissingen te motiveren over de door de verzoekende partij aangehaalde elementen.

Enig onzorgvuldig ageren van de verwerende partij kan niet worden vastgesteld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

De opmerkingen in de nota zijn pertinent.

Het eerste middel is, zoals de verwerende partij stelt, ongegrond.

2.3. Het tweede middel luidt:

"2.2 Tweede Middel Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van een manifeste schending van de motiveringsplicht , art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in hun motivatie aanhaalden, ttz dat in de "verantwoording" wordt gesteld dat:

De betrokkene heeft een C Kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn echtgenote K. S. met wie hij huwde op 12.10.05. Hij vroeg aan visum type D aan op basis van en 10 van de wet van 15.12.1900 gezinshereniging met zijn verblijfsgerechtigde echtgenote) op 24.11.05. Dit werd hem geweigerd op 12.06.06. Zijn echtgenote kreeg de Belgische nationaliteit op 16.11.06. Hij kwam naar België met een visum type c en diende een aanvraag vestiging in op 24.11.06 in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij werd in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen op 24.04.07. Dit verblijfsdocument werd op 06.01.13 omgezet naar een F kaart en op 20.12.12. na de echtscheiding van het koppel. naar een c kaart.

Op 22.02.2013 werd het huwelijk tussen Dhr K. en Mevr K. vernietigd als zijnde en schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (rat AR 1214184110.)Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 16.05.13.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een "blgigfische" onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis.

Ais een gevolg van het rechtsprincipe 'trans omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.

Dat tevens in de beslissing " bevel om het grondgebied te verlaten werd verwezen bij de REDEN VAN DE BESLISSING naar volgende feiten:

Artikel 7 alinea 1 :

zonder dat een desbetreffende punt werd aangewezen!!!! Of aangestipt.

Dat het bevel dus dient aanzien als onwettig, zonder enige motivatie.

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

IMMERS De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12)

Het is duidelijk dat enerzijds de beslissing om verzoeker zijn recht op verblijf " in te trekken" niet voldoende is gemotiveerd

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die "verder" verblijf geweigerd wordt Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht. Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560) De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12)

Het is duidelijk dat enerzijds "een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf "en " anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen twee duidelijk onderscheiden beslissingen betreffen.

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die niet alleen verder verblijf geweigerd wordt, doch tevens het land dient te verlaten.

Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een manifeste schending uitmaakt van art 3 EVRM

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is In casu dient daarenboven gewezen op de "onmogelijkheid" voor verzoeker om het land te verlaten, waar hij rechtmatig verblijf houdt, en werkzaam is

Zie in dit verband Cass 18.1.2000, Soc Kron 2011, 184 en noot 2001, 92 en conclusie van Advocaat generaal Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de termijnen - in casu om het grondgebied te verlaten - verlengd worden voor de duur van de onmogelijkheid om te handelen Verzoeker kan wegens overmacht onmogelijk verwijderd worden.

Dat immers bij de motivering men stelt dat om de volgende reden het verblijf geweigerd wordt:

" de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf"

Dat daarbij niet is onderzocht of o.a. verzoeker aan de voorwaarden voldoet om te genieten van het recht van verblijf" zelfs op andere gronden.

Dat verzoeker tewerk is gesteld, geïntegreerd is, en dit toont veeleer aan dat verzoeker zich inzet om te werken en niet "afhankelijk" wil zijn, en geen last voor de gemeenschap doch een persoon met een eigen inbreng. Dat dit de "onderliggende" verantwoording is voor de wetgeving ter zake om verblijfsrecht toe te kennen

Dat verzoeker is tewerkgesteld in de reguliere arbeidscircuit

Verzoeker is geïntegreerd , hij heeft zijn opleiding gevolgd in het Nederlands, kan zich zeer behoorlijk uitdrukken in het Nederlands, begrijpt de taal, spreekt en schrijft deze, kan zich inschakelen in knelpuntberoepen, en door zijn "inbreng" zijn bijdrage leveren aan de welvaart van ons land.

Het feit dat betrokkene wel degelijk aan de slag is, en uit dien hoofde een verblijfsrecht verkrijgt, minstens zichzelf het verblijfsrecht als werknemer, overeenkomstig artikel 40 § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15112/1980, kan verkrijgen vanwege de aard van de tewerkstelling.

Gelet op het geheel van deze elementen diende het recht op verblijf te worden toegestaan aan verzoeker.

*DAT DAARENBOVEN alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht DVZ steeds **rekening** moet houden **met alle elementen van het dossier**: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.*

Dat uit de beslissing alleen reeds blijkt dat DVZ dit zelfs niet heeft onderzocht, en geen rekening mee hield. Dat alsdan zeker zou naar voorgekomen zijn dat verzoeker

- familie in België leeft*
- dat hij geïntegreerd is zowel sociaal als cultureel, en vooral dat hij werkzaam is als werknemer en zijn bijdrage levert aan de maatschappij.*

Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.4. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert voert zij opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst wordt er opgemerkt dat het goedkeuren van een visum, volgens de verzoekende partij op 11 januari 2011, niet tot gevolg heeft dat het bestuur in een later stadium in toepassing van *fraus omnia corrumpit* het verblijf van de verzoekende partij niet kan intrekken. Het bestuur kon overigens op het ogenblik van de toekenning van een visum nog niet weten dat het afgesloten huwelijk een schijnhuwelijk betrof.

In de mate dat in het middel de verzoekende partij opnieuw zou bekritisieren dat de bestreden beslissing niet kon genomen worden omdat hij niet aan de basis lag van de gepleegde fraude volstaat het te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.

In casu werd de juridische grondslag van de bestreden beslissingen weergegeven en de feitelijke grondslag op omstandige concrete en voldoende duidelijke wijze uiteengezet zodat de verzoekende partij tevergeefs voorhoudt dat de motivering niet draagkrachtig of niet afdoend zou zijn.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen onderzoek te voeren en niet te motiveren naar haar omstandigheden zodat artikel 3 EVRM is geschonden, kan deze redenering in casu niet gevolgd worden. De verzoekende partij geeft in haar uiteenzetting geen enkel element aan waaruit een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou kunnen afgeleid worden. Evenmin is er in casu sprake van de "automatische afgifte" nu uit het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat is nagegaan of de verzoekende partij over enig ander legaal verblijf beschikt, wat in casu niet het geval is. Waar de verzoekende partij meent dat dit artikel geschonden is omdat niet is onderzocht of de verzoekende partij niet kan genieten op een recht op verblijf gebaseerd op "andere gronden" komt het haar toe, indien zij meent hiertoe gerechtigd te zijn, zelf het nodige te doen om een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in te dienen en verlangt de toepassing van artikel 3 EVRM geenszins van de

verwerende partij dat zij spontaan tot een onderzoek overgaat van alle mogelijke aanvragen die een betrokkenen zou kunnen indienen.

Er weze opgemerkt dat de verzoekende partij evenmin het motief van het bevel dat zij de openbare orde geacht wordt te kunnen schaden en heeft geschaad door het aangaan van een schijnhuwelijk, weerlegt.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat: *"Dat daarbij niet is onderzocht of o.a. verzoeker aan de voorwaarden voldoet om te genieten van het recht van verblijf" zelfs op andere gronden.*

Dat verzoeker tewerk is gesteld, geïntegreerd is, en dit toont veeleer aan dat verzoeker zich inzet om te werken en niet "afhankelijk" wil zijn, en geen last voor de gemeenschap doch een persoon met een eigen inbreng. Dat dit de "onderliggende" verantwoording is voor de wetgeving ter zake om verblijfsrecht toe te kennen

Dat verzoeker is tewerkgesteld in de reguliere arbeidscircuit

Verzoeker is geïntegreerd, hij heeft zijn opleiding gevolgd in het Nederlands, kan zich zeer behoorlijk uitdrukken in het Nederlands, begrijpt de taal, spreekt en schrijft deze, kan zich inschakelen in knelpuntberoepen, en door zijn "inbreng" zijn bijdrage leveren aan de welvaart van ons land.

Het feit dat betrokkene wel degelijk aan de slag is, en uit dien hoofde een verblijfsrecht verkrijgt, minstens zichzelf het verblijfsrecht als werknemer, overeenkomstig artikel 40 § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15112/1980, kan verkrijgen vanwege de aard van de tewerkstelling.

Gelet op het geheel van deze elementen diende het recht op verblijf te worden toegestaan aan verzoeker.", komt het haar toe de nodige stappen te ondernemen om zich te informeren en desgevallend een aanvraag in te dienen.

In de mate dat de verzoekende partij verder kritiek levert omdat bij het nemen van de beslissing die het verblijf intrekt geen rekening zou zijn genomen met haar verblijfsduur in België, haar leeftijd, gezondheid, haar verblijfsrecht als werknemer, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en haar bijdrage aan de maatschappij en werk, kan de Raad met verwijzing naar punt 2.2. enkel vaststellen dat de verzoekende partij nalaat aan te duiden op grond van welke bepaling de verwerende partij er toe gehouden zou zijn hiermee rekening te houden en in welke mate deze grieven de eerste bestreden beslissing zouden vermogen te wijzigen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 5 EVRM laat zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen dit artikel zou schenden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. Het derde middel luidt:

"gebrek aan motivering, en naleven van zorgvuldigheidsbeginsel"

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Men kan verzoeker niet kan verwijten dat hij de bepaalde stukken niet heeft overgemaakt daar hij onmogelijk kon weten dat DVZ een dergelijke beslissing kon/zou nemen, waar hij op heden 10 jaar legaal in België verblijft, en DVZ zou beslissen zonder hem te horen, minstens hem uitdrukkelijk uit te nodigen om hen stukken over te maken mbt zijn actuele toestand.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante (maw ook actuele) gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op verblijf, minstens de subsidiaire bescherming zonder dat zijzelf "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar de huidige situatie

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd.

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen. Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middels is gegrond.

2.6. Waar de verzoekende partij in dit middel de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert en stelt dat de motivering gebrekkig is voegt zij geen nieuwe grieven toe en volstaat het te verwijzen naar hetgeen voorafgaat.

Waar zij de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert stelt de Raad vast dat de verzoekende partij inderdaad niet gehoord werd terwijl zij niet kon weten dat een beslissing met vergaande gevolgen in hare hoofde zou genomen worden. Evenwel laat zij in concreto na aan te duiden welke elementen zij zou bijgebracht hebben van die aard die de bestreden beslissingen kunnen beïnvloeden. Ook naar Unierecht leidt de schending van de hoorplicht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. De verzoekende partij toont in casu geen specifieke feitelijke en juridische omstandigheden aan die de bestreden beslissingen hadden kunnen wijzigen.

Het middel is ongegrond.

2.7. Het vierde middel luidt:

“verkeerdelijk aanwenden van rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit”(men kan zich niet op zijn bedrog beroepen

Schending van de motiveringsplicht door het ten onrechte aanwenden van een rechtsprincipe “«fraus omnia corrumpit» ”

Dat dit rechtsprincipe echter totaal verkeerdelijk wordt aangewend.

Op grond van het beginsel «fraus omnia corrumpit» kan men zich nooit op zijn bedrog beroepen, noch in contractuele noch in buitencontractuele verhoudingen, om de toepassing van een rechtsregel in zijn voordeel te rechtvaardigen.

1/ Terwijl echter de toepassingsvoorwaarden niet vervuld zijn

De rechtsgevolgen die een rechtssubject met zijn handelingen nastreeft, indien hij aan een ander opzettelijk schade wil berokkenen, worden door het bedrog ongedaan gemaakt. (L. CORNELIS, Algemene theorie van de verbintenissen, p. 299, nr. 244.)

Toepassingsvoorwaarden (cumulatief)

Objectief critérium: Degene tegen wie het beginsel wordt ingeroepen door een foutieve gedraging (handeling of onthouding) een afbreuk hebben gedaan aan de rechten van andere partijen of van derden (objectief critérium). (L. CORNELIS, Algemene theorie van de verbintenissen, 300; P. VAN OMMESLAGHE, «Un principe général du droit: fraus omnia corrumpit» in Liber amicorum Paul Martens, Brussel, Larcier, 2007, 608.) Een loutere schending van de rechten van een ander is hierbij onvoldoende. De gedraging moet dus foutief zijn en kan bestaan uit een schending van een wettelijke bepaling of een schending van de algemene zorgvuldigheidsnorm. (X. DIEUX, «Développements de la maxime «Fraus omnia corrumpit» dans la jurisprudence de la cour de cassation de Belgique» in P.A. FORIERS (red.), Actualité du droit des obligations, Brussel, Bruylant, 2005, 143-144.) 2. Subjectief critérium: Deze gedraging dient als bedrieglijk te kunnen worden aangemerkt (P. VAN OMMESLAGHE, «Un principe général du droit: fraus omnia corrumpit» in Liber amicorum Paul Martens, 608).

Dit impliceert dat de schadeveroorzaker met opzet schade moet willen toebrengen aan een ander, zonder dat het vereist is dat deze schade zich ook daadwerkelijk heeft voorgedaan en waarbij aldus de bedoeling om te schaden bewezen is. (L. CORNELIS, Algemene theorie van de verbintenissen, p. 300-301, nr. 245.) In een arrest van 3 oktober 1997 heeft het Hof van Cassatie het vereiste van bedrog algemeen gedefinieerd: «overwegende dat de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel «fraus omnia corrumpit» het bestaan van bedrog veronderstelt; dat bedrog kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt». (Cass. 3 oktober 1997, Arr.Cass. 1997, 918, Pas. 1997,1, 962. Zie ook: A. BOSSUYT, «Hoofdstuk

IV - Algemene rechtsbeginselen» in Jaarverslag van het Hof van Cassatie van België 2003, 126. Zie reeds: J. VELU, conclusie voor Cass. 13 juni 1985, Pas. 1985,1, 1300; H. DE PAGE, *Traité élémentaire de droit civil belge*, I, p. 72, nr. 55.). Het Hof van Cassatie lijkt bij arrest van 6 november 2002 de toepassing van het beginsel «*fraus omnia corrumpit*» in buitencontractuele aangelegenheden uit te breiden tót alle opzettelijke fouten. (Cass. 6 november 2002, Arr.Cass. 2002, 2383, Pas. 2002,1, 2103, JLMB 2003, 808, .772003, 310, met conclusie van advocaat-generaal SPREUTELS, RCJB 2004, 267, noot F. GLANSDORFF, RGAR 2003, 13.719, RW2002-03,1629, noot B. WEYTS, T. Verz. 2003, 815, noot P. GRAULUS. Zie hierover: X. DIEUX, «Développements de la maxime «*fraus omnia corrumpit*» dans la jurisprudence de la Cour de Cassation de Belgique» in P.A. FORIERS (red.), *Actualité du droit des obligations*, Brussel, Bruylant, 2005, 151; P. VAN OMMESLAGHE, «Un principe général du droit: *fraus omnia corrumpit*» in *Liber amicorum Paul Martens*, 611.) Aldus wordt het principe toegepast op elke vrijwillige tekortkoming aan een verbintenis, waarbij het rechtssubject zich bewust was of diende te zijn van de schade die hieruit zou ontstaan en desondanks zijn foutief gedrag heeft voortgezet. Weze opgemerkt dat deze uitbreiding betwist wordt in de rechtsleer. (L. CORNELIS, *Algemene theorie van de verbintenis*, p. 300, nr. 245; J. KIRKPATRICK, «La maxime *fraus omnia corrumpit* et la réparation du dommage causé par un délit intentionnel en concours avec une faute involontaire de la victime», JT 2003, p. 576, nr. 10).

2. De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt. (Cass. 9 oktober 2007)

• Cassatie 6 november 2007, RW 2007-2008, 1716 met noot. Het algemeen rechtsbeginsel «*Fraus omnia corrumpit*» verbiedt bedrog of oneerlijkheid aan te wenden om schade te berokkenen of winst te behalen. Dit beginsel sluit uit dat de dader van een opzettelijk misdrijf, dat zijn burgerrechtelijke aansprakelijkheid in het gedrang brengt, aanspraak kan maken op een vermindering van de aan de getroffenene van dat misdrijf verschuldigde vergoedingen, wegens de onvoorzichtigheden of nalatigheden die deze zou hebben begaan. Daartoe is vereist dat de handeling werd gesteld met de bedoeling schade te berokkenen.

zie NOOT onder Hof van Cassatie, 2e Kamer - 6 november 2007, RW 2007-2008, 1716 □ De toepassing van *Fraus omnia corrumpit* bij een samenloop van aansprakelijkheden volgens het Hof van Cassatie: de bedoeling tot het berokkenen van schade is vereist.

Het algemeen rechtsbeginsel *Fraus omnia corrumpit* verbiedt elk bedrog of oneerlijkheid met het oogmerk om te schaden of winst te behalen.

Het sluit echter niet in alle gevallen uit dat degene die een opzettelijke fout begaat onrechtstreeks voordeel kan halen uit die fout op grond van de wet of van de clausules in de overeenkomst.

Zie Cassatie 3 maart 201, RW 2012-2013, 1097 met A.Lenaerts, *Lessen uit het verzekeringsrecht voor de rechtsgevolgen van *Fraus omnia corrumpit*: kan de dader een onrechtstreeks voordeel halen uit zijn bedrieglijke fout? met talrijke verdere verwijzingen:*

" Het algemeen rechtsbeginsel *Fraus omnia corrumpit* verbiedt elk bedrog of oneerlijkheid met het oogmerk om te schaden of winst te behalen. Het sluit niet in alle gevallen uit dat degene die een opzettelijke fout begaat onrechtstreeks voordeel kan halen uit die fout op grond van de wet of van de clausules in de overeenkomst.

2/ Dat geen dezer elementen echter aanwezig is in hoofde van verzoeker, en evenmin is aangetoond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. *Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires*", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge Die keure 1992,11-12)

De middelen zijn gegrond

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die niet alleen asiel (en verblijf) geweigerd wordt, doch tevens het land dient te verlaten.

Er is terzake duidelijk een schending van de motiveringsplicht. "

2.8. Het middel is niet ernstig. De verzoekende partij kan niet ernstig ontkennen dat het aangaan van een schijnhuwelijk geen opzettelijke daad is en geen fraude zou uitmaken. Er weze aan herinnerd dat in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (zie punt 1) dat het huwelijk van de verzoekende partij vernietigt uitdrukkelijk vermeld staat dat het is aangegaan met de bedoeling een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, wat de openbare orde schendt. Het middel steunt op een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Voor het overige wordt verwezen naar hetgeen voorafgaat.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aanvoert wordt verwezen naar de bespreking van de eerder aangevoerde middelen.

2.9. Het vijfde middel luidt:

"Schending van art 42 quater § 1 4° en §4 1° van de wet van 15.12.1980 waar dit artikel voorziet dat:

" §1 er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1°...

2°....

3°....

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40 bis § 2 eerste lid wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

En

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meter bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat " er het huwelijk is nietig verklaard 22/2/2013 "

a. / Terwijl overeenkomstig artikel 42 quater §14° slechts " een einde kan worden gesteld " gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf:

Waar verzoeker sinds 21/2/2011 rechtsgeldig verblijft in België en is in ingeschreven Dat geen beslissing hem is betekend binnen deze twee jaar.

b. /

" Onder voorbehoud van het bepaalde in art §5 is het in het in §1 eerste lid 4° bedoelde geval niet van toepassing indien:

" Hetzij het huwelijk, partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procédure töt ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk (niet in casu) of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap (niet in casu) ten minste drie jaar geduurd heeft, waarvan minstens één jaar in België "

en

voorzover deze familieleden aantonen werknemer of zelfstandige te zijn.

Maw waar er "een einde komt aan de relatie met de EU burger door echtscheiding, nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, of er is geen gezamenlijke vestiging meer met de EU burger die men begeleid of vervoegd heeft, verliest het familielid zijn verblijfsrecht niet als:

In casu is verzoeker in België is gedomicilieerd sinds 2005

Daarenboven is hij werknemer. Verzoeker betoogt dan ook dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals werd uiteengezet daar hij meer dan drie jaar is gehuwd, dat hij een arbeidsbetrekking had en nog steeds heeft, en dit in het kader van een arbeidscontract en nog steeds is aangesloten bij een mutualiteit.

Hoewel de verweerder niet op de hoogte was van zijn arbeidscontract, stelt verzoeker dat ook al voorziet artikel 42quater, § 1, 4° in de mogelijkheid een einde te stellen aan het verblijf, verweerder minstens dient te verifiëren of de wettelijke voorwaarden wel degelijk zijn vervuld en of de vreemdeling zich niet in één van de uitzonderingssituaties op deze bepaling bevindt.

Verweerder besliste om een einde te stellen aan verzoekers verblijf hoewel hij voldeed aan aile voorwaarden van artikel 42quater, § 4, °van de Vreemdelingenwet heeft verweerder in geen geval nagegaan of verzoeker over een arbeidscontract beschikte.

Verzoeker stelt dat verweerder hem niet kan verwijten dat hij de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de hoogte heeft gebracht van deze elementen daar hij onmogelijk kon weten dat verweerder, zou beslissen een einde te stellen aan zijn verblijf, zonder hem te horen.

De Raad zal - met verzoeker - vaststellen dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwildering van vreemdelingen. Dit voornoemd artikel luidt als volgt:

"Inden de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42 bis, 42ter of 42quater van de wet wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

De bestreden beslissing betreft aldus een "beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde van de staatssecretaris en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer wordt besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, De gemachtigde van de staatssecretaris haalt zijn bevoegdheid uit artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een beëindiging van het verblijfsrecht. Rekening houdende met de uitzonderingsbepalingen voorzien in artikel 42quater, § 4, 1°, 2°, 3°, 4° van de Vreemdelingenwet dient de gemachtigde van de staatssecretaris met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt.

Dit houdt in dat verweerder niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42quater maar tevens dient hij na te gaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd.

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen om aan te tonen dat hij tot de uitzonderingsgevallen behoort en o.a. zijn arbeidscontract naar voor te brengen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op verblijf, zonder **dat zichzelf** "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar identiteit, situatie ter plaatse, edm....

Meer nog : gelet op de problematiek inzake non-refoulement, en de gegevens van het dossier, was het van primordiaal belang verzoeker te horen, hetgeen niet is gebeurd.

Dat dit een inbreuk vormt op de hoorplicht

Zonder enige argumentatie is er geen sprake van strijdigheid met de non-refoulementsregel. Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd. Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen, zijn verweer te aanhoren.

Inderdaad verwijst de gemachtigde naar bepaalde stukken als zijn niet meer "actueel" wijl zichzelf - door het tijdsverloop vanaf de aanvraag tot de beslissing - evenzeer niet meer over actuele gegevens beschikt, o a. mbt de tewerkstelling, en de gezinssituatie.

Bovendien diende verzoeker - voor het horen - gewezen op de mogelijkheid een raadsman te contacteren, bij gémis waaraan een "verhoor" niet als rechtsgeldig kan aanzien worden.

Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middels is gegrond. "

2.10. Ook de aangevoerde schending van artikel 42quater van de vreemdelingenwet en als gevolg hiervan, artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is niet dienstig nu de eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van het principe *fraus omnia corrumpit*. De verwerende partij kon geen toepassing maken van artikel 42quater van de vreemdelingenwet omdat het huwelijk niet is beëindigd maar integendeel geacht is nooit te hebben bestaan. Het huwelijk werd immers vernietigd. De grieven zijn niet dienstig, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota.

Waar de verzoekende partij stelt dat: *"In casu is verzoeker in België is gedomicilieerd sinds 2005 Daarenboven is hij werknemer. Verzoeker betoogt dan ook dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals werd uiteengezet daar hij meer dan drie jaar is gehuwd, dat hij een arbeidsbetrekking had en nog steeds heeft, en dit in het kader van een arbeidscontract en nog steeds is aangesloten bij een mutualiteit."*, toont zij niet aan op grond van welke bepaling dit de eerste bestreden beslissing vermag te wijzigen. Het weze herhaald dat de verzoekende partij niet onder toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet valt. Artikel 42quater van de vreemdelingenwet is van toepassing, zoals gesteld in haar §1 op *"het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:"*. De verzoekende partij heeft haar verblijfsrecht verkregen in functie van haar ex-echtgenote die nooit haar echtgenote is geweest door de nietigverklaring van het huwelijk. Bijgevolg is de verzoekende partij evenmin ooit een familielid van mevrouw K. geweest. Bijgevolg toont de verzoekende partij in dit middel evenmin de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan en hoefde de verwerende partij niet de verzoekende partij uit te nodigen om stukken bij te brengen om aan te tonen dat hij valt onder de uitzonderingsbepalingen voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij zich beroept op het non-refoulementverbod wordt er opgemerkt dat hij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft zodat dit onderdeel niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij nogmaals de schending van de hoorplicht aanvoert, wordt er verwezen naar punt 2.6. en wordt er niet ingezien hoe de tewerkstelling vermag de bestreden beslissingen te wijzigen. Wat de gezinssituatie betreft wordt er opgemerkt dat ook het verblijfsrecht van de vader werd beëindigd.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. Het zesde middel luidt:

"schending van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie miskent die zijn ingeschreven in de artikelen

** Artikel 22 van de Grondwet bepaalt :*

" Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt : Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn prive-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

1. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische <samenleving> nodig is in het belang van 's land's veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten* de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Wanneer bepalingen van het internationaal recht die in België directe werking hebben aan " eenieder " rechten toekennen, maar erbij preciseren dat het op sommige voorwaarden toegestaan is ervan af te wijken, dient nagegaan of de wetgever de grenzen waarbinnen die afwijkingen zijn toegestaan niet heeft overschreden.

B. 11. Door de administratieve overheid in de mogelijkheid te stellen na te gaan of de samenwoning van de echtgenoten werkelijk en duurzaam is, maakt de betwiste bepaling een inmenging mogelijk in het privé - en gezinsleven die slechts toelaatbaar is wanneer zij voldoet aan de voormelde vereisten van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Door "te eisen" dat verzoeker vader en zijn echtgenote zich niet alleen in de rechtssituatie van echtgenoten maar bovendien in de feitelijke situatie van samenwonende echtgenoten bevinden, mengt de wetgever zich in het privéleven van de betrokkenen op een manier die onevenredig is.

Weliswaar kan de Procureur des Koning een vordering instellen om de schijnhuwelijken door een rechterlijke uitspraak te laten vernietigen. Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven, gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet en bij artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, volgt de vrijheid te huwen en te scheiden.

De administratieve overheid heeft zich dus op ontoelaatbare wijze in het privéleven en het gezinsleven van de verzoeker 'gemengd' waar zij haar beslissing neemt buiten elke redelijke termijn, waar zij een "nietigverklaring" 8 jaar na het totstandkomen van het huwelijk, op een ogenblik dat er reeds een echtscheiding was uitgesproken, als een voorwendsel zou gebruiken om de toelating tot het verblijf te weigeren.

In casu heeft de bij het toepassen van artikel 32 quater van de wet van 15 december 1980, haar bevoegdheden te buiten gegaan door op onevenredige wijze inbreuk te maken op de eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven.

Dat een controlemaatregel enkel wordt toegestaan in de periode voor de beslissing tot toelating, en binnen hoger gepreciseerde perken wordt uitgeoefend,

Bij gebreke daaraan ze een buitensporige inmenging in het privéleven en het gezinsleven van verzoeker vormen

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd

(en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

Dat het te berde brengen van de zgn "appreciations" en "info" die niet gestaafd wordt, een totaal oncontroleerbaar gegeven is en niet als dusdanig kan worden aangewend tot het aantonen van wat dan ook.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

2.12. Vooreerst merkt de verwerende partij terecht op dat de kritiek van de verzoekende partij, die stelt dat er een ontoelaatbare inmenging is in het privé- en gezinsleven van haar zelf en diens voormalige echtgenote, geen betrekking heeft op de intrekking van haar verblijf en dat er bovendien tussen hen geen gezinsleven bestaat. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij met de ex-echtgenote nog een gezin zou vormen. In de mate dat zij doelt op een gezin met haar zoon, werd ten aanzien van hem een zelfde beslissing genomen zodat de eenheid van het gezin kan bewaard blijven nu aan hem ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekende partij te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, wat in casu ontbreekt.

Artikel 8 EVRM beschermt enkel het werkelijke huwelijk en geenszins een schijnhuwelijk.

Voor zover uit het betoog van verzoekende partij kan begrepen worden dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op het recht op eerbiediging van het privéleven, dient de Raad op te merken dat zij omzeggens niet haar in België ontwikkeld privéleven uiteenzet, hoewel wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is alleszins niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 EVRM, tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na, namelijk de bescherming van de openbare orde en steunt op de absolute nietigheid van een eerder huwelijk dat afgesloten werd door de vader van de verzoekende partij in functie van wie zij haar verblijfsrecht verkreeg. Verzoekende partij toont niet aan dat de afweging die in de eerste bestreden beslissing ligt besloten strijdig is met artikel 8 EVRM of dat er een wanverhouding is tussen haar belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de Belgische openbare orde (RvV 25 november 2011, nr. 70 698). Nu de verzoekende partij een gezin vormde met haar zoon, wiens verblijf tevens beëindigd is diende de verwerende partij geen verder onderzoek naar een gezinsleven te voeren. De schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts hebben de bestreden beslissingen geen toepassing van artikel "32quater" van de vreemdelingenwet (dat de Raad overigens niet gekend is) gemaakt.

In het kopje van het middel voert de verzoekende partij de schending van het gelijkheidsbeginsel aan maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze zij dit beginsel geschonden acht zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat: *"Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.*

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd

(en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

Dat het te berde brengen van de zgn " appreciations" en " info" die niet gestaafd wordt, een totaal oncontroleerbaar gegeven is en niet als dusdanig kan worden aangewend töt het aantonen van wat dan ook.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn." volstaat het te verwijzen naar hetgeen werd uiteengezet nu deze grieven een loutere herhaling zijn van het voorgaande.

2.13. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN